

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 303. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342465264/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Vennen har det alvorligste ønske om at føre sin elskede Rose til sit hjem, men opgiver *al alvorlig Kørsel*, forhindret af en jaloux og utålmodig italiener, der nok elsker Rose, men også elsker at spille kort og gøre indsatser på den kafé, hvor Rose giver den unge nordbo timer i fransk. Det synlige udtryk for sydlændingens og hans medspilleres spillelidenskab er en søjle af porcelænsbakker, som ølkrusene serveres på. Således holdes der *Regnskab med Fortæringen* – og søjlen gennem-bryder efterhånden loftet; som månederne går gennembøres azuren, og den når efterhånden himlen og *Himlens øverste Herre og Dommer*. Han er nu så rundhåndet, at han mildt kan meddele værten, at denne kan skrive det hele på hans regning. Og det er virkelig en storslået gestus, for der er jo sket det beklagelige, at spillerne og sydlændingen – som kun er en anden side af nordboen – har *opofret alt, selv deres lille Rose, som elskede dem* – forført af en *dybere* lidenskab, der forhindrer al alvorlig kørsel, men til gengæld retter sig mod et mindre udbytte. Gengtagne gange siges det, at dette indre regnskab, disse fortæring over-våges af *et Øjenvidne*. Dette øjenvidne på kaféen – en pendant til Me-dici-kyklopen – kan da nyde den vin, som taber sin smag for den nar-ve nordbo, der forvirret står til skamme med sin oprigtige kærlighed.

Et Uheld – foreløbig tilgiveligt.

Antonius fortsætter sin søgen – og finder i et intermezzo oprigtig-heden hos det arbejdende Paris, som han oplever det på en tidlig morgenvandring. Det er et ganske andet publikum, der møder ham på kaféen nær Hallerne: nemlig de politiserende arbejdere, *den parisi-ske Arbejderbefolkning, som har gjort alle Revolutionerne*. Den symbolise-res af to unge piger på vej til Hallerne: *Morgenens første Roser*. Temaet tages op i *Valfart*, men får først sit fulde udtryk i skuespillet *Arbejder-sken*. Afgørende her – på tærsklen til *En Venden af Digtere* – er den vi-den om troskab eller svigt, som bogens første tredjedel har gennem-spillet. Selvom pigen forlader ham, føler han sig troskyldig som en *Lykkeprins: »og for vi svigter, vil vi kysse Døden.»*

De litterære reportager, der nu følger: om *De smaa Tidsskrifter, Paul Verlaine* og *La Plumes Syvende Banket* – hvortil jeg som nævnt også vil henregne *Quartier Latin* – fokuserer på denne kunstens oprigtige sø-gen efter mening, sammenhæng, sandhed, inkarneret i *den pengeløse Hero Paul Verlaine*. Jeg'et hævder selv, at den litterære skole han til-hører, hedder *»de oprigtige, de svome!»* – og at den hylder *»Grænseløse Princippers»*.